

Danmark, og som endnu ikke ere pantsatte, vilde blive det. De ere endnu ikke pantsatte; der kan være en personlig Gæld paa dem, men i det hele er det dog en Reserve her i Danmark, naar alt andet er pantsat. Gav vi dem fri, tror jeg nok, at de unge Herremandsønner snart skulde leve et rask Liv; det vilde ikke være længe, inden de formøblede dem i Paris eller Berlin. Det vilde altsaa være en daarlig Tjeneste at gøre vort Samfund“.

Dette er en fortræffelig Udtalelse, der fuldt ud passer med Socialdemokratiets Standpunkt. Jeg vil derfor slaa den fast. Jeg kom forleden Dag ikke ind paa denne Side af Sagen. Jeg havde omtalt hele dette Spørgsmaal udførligt i Fjor, og da gjorde jeg opmærksom paa, at det Begreb „fri Ejendom“, der bruges i Grundlovens § 93, var undergaaet en meget stor Forandring i de Aar, der var gaaede siden Grundlovens Givelse i denne Kapitalismens Tidsalder. Jeg gjorde da opmærksom paa, at Samfundet maatte have Haand i Hanke med denne Jord, hvis den virkelig skulde blive fri. Samfundet burde selvfølgelig eje Jorden og de paagældende Brugere svare en passende Afgift. Jeg fremhævede, at det vilde være en Begyndelse til Jordens Nationalisering her i Danmark. Jeg er da temmelig sikker paa, at jeg, og jeg kan sige Socialdemokratiet, er i fuld Overensstemmelse med den Mening, det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds fremsatte.

Det ærede Medlem staar altsaa principielt paa det samme Standpunkt som vi og er klar over, under hvilke Former Adelsjorden fremtidig skal anvendes. Han er kommen bort fra den gamle Opfattelse, at naar man vil gøre Jorden fri, kan man blot bruge den Fremgangsmaade at lade den komme i Hænderne paa de mange Mennesker, saa er den Sag i Orden. Det glæder mig i høj Grad, at et Medlem af Reformpartiet har gjort sig til Talsmand for den samme Anskuelse, som vi have. Denne Udtalelse af det ærede Medlem skal blive husket, naar Spørgsmaalet om Omordning af Len og Stamhuse i en forhaabentlig ikke alt for fjern Tid kommer frem her i Folketinget.

Jeg ønsker dernæst at fremdrage en Sag, som jeg mener ikke bør gaa upaatalt hen her paa Rigsdagen, ogsaa af den Grund, at den vidner i høj Grad om, hvor uhyre hensynsløs og sendrægtig Forretningsgangen under den afgaaede Regering har været, og om, at den nuværende Regering synes at ville gaa i samme Spor.

Den Sag, jeg ønsker at fremdrage, drejer sig om et Sygehus til 1 $\frac{1}{4}$ Mill., som Odense Byraad og Odense Amdsraad have besluttet i Forening at byggeovre i Odense. Efter at Planerne til dette Sygehus var i Orden, blev de henvend November Maaned 1907 indsendte til Justitsministeriet til Approbation. Men denne Sag er endnu ikke, altsaa efter omtrent 1 Aar, kommen tilbage til de paagældende Autoriteter. Kun en Gang i sidste Sommer gav denne Sag et Livstegn fra sig, idet Arkitekten, Hr. Laage, forhandlede med Professor Lorentzen om Indretningen af Tuberkuloseafdelingen paa det paagældende Sygehus. Odense Kommune og Amtskommunen imødekom de Krav, der blev stillede af Professor Lorentzen, og som nærmest gik ud paa en Indskrænkning af Tuberkuloseafdelingen, og man tog til Efterretning, at der ikke kunde ventes Tilskud til Etableringen deraf, men kun til Driften. Da Professor Lorentzen var færdig — og det varede meget længe, inden han kunde komme til et Resultat —, gik Sagen til Justitsministeriets tilforordnede, Dr. Muus, der ekspederede den forholdsvis hurtigt. Men siden den Tid har man ikke set noget til denne Sag, og den ligger formodentlig og mugner et eller andet Sted i Justitsministeriet, hvis Embedsmænd maa ske ikke have Tid til at fremme denne store kommunale Sag, fordi de have saa travlt med at passe deres egne private Historier.

Hele dette Forhold har selvfølgelig vakt en stigende Forundring og Utilfredshed hos Befolkningen derovre paa Fyn, der allerede nu har vanskeligt ved at faa sine syge anbragte under nogenlunde gode Forhold, ligesom ogsaa Haandværkerne og Arbejderne i Byen i lang Tid have ventet at faa fat paa det Arbejde, som vilde være en Følge af dette store Foretagendes Iværksættelse. Det har imidlertid ikke i mindste Maade generet det højtærede Ministerium. Forleden, da Formanden for Sygehusudvalget i Odense og jeg var hos den højtærede Justitsminister, lovede han at se efter Sagen for paa en eller anden Maade at faa fat i den, og jeg vil udtale Haabet om, at denne Sag, som i saa lang Tid har været syltet ned i Justitsministeriet, snart maa komme for Dagens Lys. Jeg tror, ærede Medlemmer ville indrømme, at det i Virkeligheden er et stift Stykke, at en saa stor Sag skal ligge begravet i Justitsministeriet i over et Aar, og jeg vil derfor haabe, at disse mine Ord maa bidrage til, at den højtærede Minister, under